

rada des d'aquest cim en un dia tan lluminós; qui hagi pogut albirar a Llevant la nostra mar i girant paulatinament l'esguard a la dreta hagi vist el llom negre de boscúria de Les Guillaries que s'allarga fins el Montseny, tenint al seu costat la bella plana de Vic, i més enllà el Sant Llorenç del Munt amb el Montserrat darrera, la vall del Llobregat, la serra de Cadí i el redreçat Pedraforca, les muntanyes d'Andorra i tots aquests massissos encrespats que envolten la Cerdanya, haurà dit fermament que la nostra pàtria és una de les terres més belles del món.

El fred fa deixondir-nos del nostre èxtasi, i donant amb recança una última ullada, deixem el cim. Baixem amb precaució la forta pala del cantó NW. perquè la neu és irregular, abundant-hi les clapes glaçades; on hi ha poc gruix sobressurt un rocam que sovint ens obliga a descalçar-nos els esquís i córrer sobre una cresta on hem de fer alguna grimpada no exempta de perill si observem les vessants molt inclinades que tenim a cada costat, que ens fan pensar en les males conseqüències que podria portar una eventual relliscada.

Hem d'anar fins el pla de les Salines amb els esquís a l'esquena i amb la consegüent pèrdua de temps; en arribar-hi, ens els calcem i pujant o caminant travessem aquests plans extensos, que en alguns indrets tenen més d'un quilòmetre d'ample, i pel mig dels quals passa la ratlla frontere amb França. La neu és polsosa, però malhauradament té poc gruix, i moltes vegades, en obrir el solc toquem les pedres superficials. El fred esdevé més viu i comença a bufar un torb que aixeca un polsim de neu formant una boirina subtil que ens embolcalla constantment. El menjar s'ens ha glaçat dins la motxilla, i aquest contratemps ens impedeix poder ingerir aliments, que bona falta ens fan per donar-nos algunes calories, principalment al company estranger, al qual se li gelen els dits d'un peu i d'una mà, quedant-li en pocs moments inflats i sense tacte.

Emprenem una cursa folla per a escapar a l'acció del fred i del vent, fins arribar a la collada de Tosses i a la Creu de Maians, on la calma és completa. Després de dinar, arriba el capvespre i malgrat devallar amb pressa, observem la majestat amb què fineix el dia. El sol, en mig d'una rojor de foc, s'ha amagat darrera el Puigllançada, i els seus darrers raigs il·luminen d'un to virolat el Puigmal i les seves pales de neu; les ombres van sorgint de les valls i guanyen alçada fins a coronar la testa sobirana de la muntanya, i tot queda embolcallat en les tenebres de la nit. Però darrera el Puig d'Alp, la lluna surt a platejar les muntanyes i a donar punt final a la lluita que durant llarga estona han sostingut la llum i la foscor.

Pel bosc d'avets davallem fins a trobar la carretera que baixa a La Molina, on arribem a dos quarts de set. Una cordial encaixada és la cloenda d'aquesta excursió, de la qual en servarem un bon record.

PERE LLACH I FONT